

Home, sí, la **sàtira** és imprescindible i ajuda a viure, però em pense que resulta innegable que, des de la resta de l'estat, és a dir, des de Madrid, ha sigut constant i gens constructiva la campanya de **ridiculització** (i **demolició**) del procés estatutari de la nació (autonòmica encara) catalana. Tampoc no és que admire (que a vegades també) com s'ha covat el nou estatut català, però en canvi sí que l'envege, i molt. I molt més des del moment en què em pose a comparar-lo amb el nou (i ja rovellat) estatut de gastronomia de l'antiguo Reino de Valencia (un refregit de l'actual), sobretot per la quantitat de reunions, contactes i insomnis pels quals han hagut de passar els líders polítics catalans fins a arribar a un cert **acord** i, per contra, l'absència absoluta de participació democràtica i implicació popular al País Valencià. En definitiva, que al Principat hi ha conflicte, vida, debat intens, uns nivells democràtics considerables. I per molt que, des de la resta de l'estat, o des de l'autoodi intern (una cosa ben estranya que encara no acabe d'entendre), continuen les manifestacions humiliants envers l'estatut de Catalunya, crec que, en general, els principatins haurien de sentir-se ben satisfets amb el treball dels seus representants en el govern i en l'oposició. En general dic..., que ja és molt. Moltíssim.